

Arrest

nr. 83 067 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B van 8 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. DASSEN en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 1 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Op 6 september 2011 wordt voornoemde beslissing van 1 augustus 2011 ingetrokken en wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 13 september 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene verwijst naar contacten met advocaat C. W. d.d. 01.05.2006 en 22.06.2006 en naar een brief van advocaat M. J. d.d. 26.11.2008 als pogingen tot het bekomen van een wettig verblijf in België. Echter, uit de brief van advocaat M. J. blijkt niet meer dan dat zij door het Bureau voor Juridische Bijstand werd aangesteld als advocaat van betrokkene. Uit deze brief blijkt niet dat betrokkene haar contacteerde met betrekking tot het bekomen van een legaal verblijf in België. Uit de contacten met advocaat C. W. blijkt dat aan betrokkene de mogelijkheid werd gegeven om een aanvraag in toepassing van artikel 9.3 in te dienen, maar dat hij naliet de advocaat opnieuw te contacteren om effectieve en verdere stappen te ondernemen. Dit wijst op een gebrek aan interesse van betrokkene om een wettig verblijf in België te verweren en aldus kan louter het feit dat hij een advocaat contacteerde niet beschouwd worden als een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf in België. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 1990 in België zou verblijven, Nederlands wenst te leren, werkwillig is en gewerkt heeft, een woning huurt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis.

(...)"

Op 8 september 2011 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid genomen op datum 06/09/2011 wordt aan (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 13 OKTO 2011 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van (...), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166 392).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar enig middel beperkt tot de eerste bestreden beslissing en nalaat uiteen te zetten op welke manier de door haar aangehaalde rechtsregels en –beginselen door de tweede bestreden beslissing geschonden worden.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 heeft de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen.

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het derhalve niet ontvankelijk.

2.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet aan de hand van voldoende precieze en nauwkeurige gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen, persoonlijk, niet aan zichzelf te wijten, niet louter hypothetisch nadeel.

2.2.2 Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen, aangezien blijkt uit hetgeen voorafgaat en hetgeen volgt het beroep tot nietigverklaring in elk geval niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de rechtszekerheid en schending van de instructie d.d. 19.07.2009"*.

Ter adstruering van haar enig middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoeker kreeg op 06.09.2011 een negatieve beslissing met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag.

Zijn aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard en dit omwille van volgende redenen:

- *Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*
- *Betrokkene wilt zich beroepen op de criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene verwijst naar contacten met advocaat C. W. d.d. 01.05.2006 en 22.06.2006 en naar een brief van advocaat M. J. d.d. 26.11.2008 als pogingen tot het bekomen*

van een wettig verblijf in België. Echter, uit de brief van advocaat M. J. blijkt niet meer dan dat zij door het Bureau voor Juridische Bijstand werd aangesteld als advocaat van betrokkene. Uit deze brief blijkt niet dat betrokkene haar contacteerde met betrekking tot het bekomen van een legaal verblijf in België. Uit de contacten met advocaat C. W. blijkt dat aan betrokkene de mogelijkheid werd gegeven om een aanvraag in toepassing van artikel 9.3 in te dienen, maar dat hij naliel de advocaat opnieuw te contacteren om effectieve en verdere stappen te ondernemen. Dit wijst op een gebrek aan interesse van betrokkene om een wettig verblijf in België te verweren en aldus kan louter het feit dat hij een advocaat contacteerde niet beschouwd worden als een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf in België. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

- Het feit dat betrokkene sinds 1990 in België zou verblijven, Nederlands wenst te leren, werkwillic is en gewerkt heeft, een woning huurt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis.

Op 08.09.2011 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij kreeg hier kennis van op 13.09.2011.

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker zich beroepen heeft op criterium 2.8.A van de instructie van 19.07.2009.

Om in aanmerking te komen voor dit criterium dient het volgende bewezen te worden:

- Aantonen ten minste 5 jaar ononderbroken in België te hebben verbleven voorafgaand aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf
- aantonen dat hij een periode van wettig verblijf in België heeft gehad voor 18 maart 2008 of voor 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen

Verzoeker meent volledig te voldoen aan deze voorwaarden.

Dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat verzoeker tenminste 5 jaar ononderbroken in België heeft verbleven voorafgaand aan zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf en dat hij hier duurzaam lokaal verankerd is.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen geloofwaardige poging ondernam voor 18.03.2008 of minstens voor 18.03.2008 geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren en betwist dit. Hij meent degelijk te hebben aangetoond een wettig verblijf in België te hebben gehad voor 18 maart 2008 of minstens voor 18.03.2008 geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

In eerste instantie dient benadrukt dat verzoeker een rijksregisternummer hier in België heeft; Het feit dat verzoeker over dit nummer beschikt, toont aan dat hij hier ooit een wettig verblijf in België dient te hebben gehad. Anders zou verzoeker immers nooit over zo een nummer kunnen beschikken.

Hoewel dit nummer in de aanvraag werd vermeld, laat de bestreden beslissing na hieromtrent te motiveren of verwijst zij er op geen enkele wijze naar.

In tweede instantie dient benadrukt dat verzoeker minstens meent bewezen te hebben dat geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen voor 18.03.2008.

Verzoeker legde als bewijs van geloofwaardige poging onder mee een brief voor van advocaat C. W. d.d. 01.05.2006 waarin zij liet weten aan verzoeker welke documenten en welke bewijzen hij diende te verzamelen om een regularisatieaanvraag te kunnen indienen.

Verzoeker kon niet alle gevraagde documenten/bewijzen bezorgen waardoor hij er vanuit ging dat het onmogelijk was om de aanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft wel degelijk de nodige stappen ondernomen om zijn verblijf hier te regulariseren.

Dit blijkt uit de brief d.d. 01.05.2006 waarin uitdrukkelijk het volgende staat vermeld: "Zoals afgesproken ben ik uw mogelijkheden tot regularisatie nagegaan".

Verzoeker meent dan ook dat hij geloofwaardige pogingen ondernomen heeft, zoals voorzien in de instructie d.d. 19.07.2006, om zijn verblijf hier in orde te brengen.

Het moge duidelijk wezen dat de brief van de raadsman van verzoeker niet zonder meer stelt dat het mogelijk is voor hem een regularisatieaanvraag in te dienen maar dat het indienen van deze aanvraag enkel mogelijk is indien verzoeker bepaalde documenten/bewijzen kan voorleggen.

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden zodat in casu de beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

Dienst vreemdelingenzaken moet attesten van advocaten en van sociaal-juridische diensten (gespecialiseerd in vreemdelingenrecht) aanvaarden als geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen. Dit heeft de minister zelf bevestigd (zie nieuwsbrief vreemdelingenrecht en internationaal privaatrecht 08.04.2011).

In de documenten die verzoeker voorlegde staat immers heel concreet in dat hij voor 18.03.2008 om de regularisatie heeft gevraagd (de brief dateert immers van mei 2006).

De advocaat van verzoeker heeft een advies gegeven dat een regularisatieaanvraag enkel mogelijk is indien hij bepaalde documenten en bewijzen kon bezorgen bij gebreke waaraan er voor hem geen mogelijkheden waren. Omdat verzoeker deze documenten/bewijzen niet kon bezorgen heeft hij niet verder contact opgenomen met deze advocaat. Haar advies was immers duidelijk en hij kon haar de gevraagde documenten niet bezorgen.

Verzoeker heeft deze documenten bij zijn aanvraag gevoegd zodat er wel degelijke sprake is van een geloofwaardige poging.

Verzoeker meent dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken, gelet op het voorgaande, een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken past in feite de instructie van 19.07.2009 niet toe zoals oorspronkelijk afgesproken.

Verzoeker voldeed aan de 3 voorwaarden zoals vermeld in de instructie zodat verzoeker dient geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de instructie van 19.07.2009, de rechtzekerheid, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2 De Raad wijst erop dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden aangezien de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie te blijven toepassen, dat de verzoekende partij zich wil beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, dat louter het feit dat zij een advocaat contacteerde niet beschouwd kan worden als een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf in België, en dat ondanks elementen aangaande de integratie van de verzoekende partij dit niets afdoet aan de voorwaarden gesteld in de instructies van 19 juli 2009 en deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de mate dat de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291). De Raad zal derhalve zijn wettigheidsonderzoek beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partij zijn aangehaald, met name het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtzekerheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar hetgeen bewezen moet worden om in aanmerking te komen voor criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 en stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist dat zij tenminste vijf jaar ononderbroken in België heeft verbleven voorafgaand aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf en dat zij hier duurzaam lokaal verankerd is. Zij voert aan dat zij wel degelijk heeft aangetoond een wettig verblijf in België te hebben gehad voor 18 maart 2008 of voor die datum minstens geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Zij verwijst met betrekking tot het wettig verblijf naar het feit dat zij over een rijksregisternummer beschikt en met betrekking tot de geloofwaardige poging naar een brief van 1 mei 2006 van advocaat C. W. betreffende nagegane mogelijkheden tot regularisatie en naar de redenen waarom zij geen daadwerkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

De verzoekende partij voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat zij wél een wettig verblijf heeft gehad of minstens dat zij wél een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Deze voorwaarden werden geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 15 maart 2012 opgenomen grond, met name dat haar betoog inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De verzoekende partij stelt dat de Raad hierover zal oordelen. Ook in haar verzoek tot horen van 23 maart 2012 had de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*

en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het ganse betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarde van het wettig verblijf of het hebben ondernomen van een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen, zodat zij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechtszekerheid en van de instructie van 19 juli 2009, betoog dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS